

Colònies d'estiu arreu del Bisbat d'Urgell

► Els grups d'esplai i d'escoltes del Bisbat d'Urgell estant duent a terme al llarg d'aquests dies d'estiu estades de colònies en les diferents cases obertes: a Sta. Maria de Meià, Castelserà, Aina, Bastanist, Salgar... De punta a punta de la nostra geografia, la FEMN ha organitzat torns per donar suport amb els seus

monitors als grups d'infants i joves. Al darrera d'aquest impuls, la Delegació de Joventut i molts sacerdots amb vocació de transmetre als més joves els valors cristians, la importància de la pregària, el respecte per la natura i la cultura.

GLOSSA

Què faràs avui?

Un noi de disset anys que cursa primer de batxillerat, amb bons resultats, ha acabat les classes. Li resten alguns exàmens per pujar nota. Són un parell de setmanes una mica desvagades. Fa esport amb els amics, passa llargues estones amb ells a casa de l'un o l'altre, van al gimnàs... La mare cada matí li pregunta: «Què faràs avui?» El noi, diligent i complaent, li respon: «Aniré a passejar amb els amics... Avui toca cinema... Anem al gimnàs... Sortirem una estona...» Quasi acabant la primera setmana, la mare repeteix la pregunta i rep una amable resposta en el mateix sentit dels dies anteriors. Ella li comenta sense pressió, ni mal humor, ni censura: «Tota la setmana fent activitats amb els amics, dedicades només a vosaltres; potser hauries de fer-ne alguna per als altres». El noi somriu i un petó a la mare segella la conversa. L'endemà, a la pregunta habitual de cada matí segueix un «me'n vaig a ajudar als menjadors per a persones necessitades». La mare afegeix, sorpresa: «Amb qui hi vas? Li ho has dit a algú més?» El noi, sense immutar-se, afegeix: «Els altres no poden, me'n hi vaig tot sol.»

Una mare que deixa fer la seva vida al fill però a qui no li és indiferent el que aquest fa, que li diu el que pensa perquè l'estima i el vol ajudar a reflexionar. «Fill meu, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo

et buscàvem amb ànsia» (Lc 2,48). Un fill que respon a les preguntes de la mare, l'escolta, reflexiona i actua amb coherència des de la pròpia decisió. «No sabíeu que jo havia d'estar a la casa del meu Pare» (Lc 2,49). Un estil de fer que no s'improvisa la setmana després dels exàmens de final de curs. Comença amb el naixement del fill, segueix any rere any. Estimant i guardant les paraules i els fets en el cor, meditant-los i deixant-los arrelar, construint itinerari, vida. «La seva mare conservava tot això en el seu cor» (Lc 2,51).

Fer créixer tot ajudant a trobar punts de referència des del diàleg, no sempre fàcil, des de la reflexió, sempre necessària, des de la pregària confiada. Escoltar els fills intentant entendre i comprendre, sense pretendre domesticar. «Però ells no compregueren aquesta resposta» (Lc 2,50). Cercar el desvetllament d'actituds humanitzadores, amarades d'Evangeli, des del propi coneixement, des del coneixement de l'altre i de les situacions que viu, des del descobriment de la presència de Déu en les situacions i en les persones. «Jesús és feia gran, avançava en entenent i tenia el favor de Déu i dels homes» (Lc 2,51). Així serà amb aquest noi quan en la pregària senti de nou la pregunta, aquest cop formulada per Déu: «Què faràs avui?»

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Celebrar la fe, adorar Déu i caminar amb Ell

Valorem en aquests dies d'estiu la santa missa; no la deixem pel darrer lloc... Recollint una inspirada homilia del Papa Francesc en la proppassada festa del Corpus Christi, ens pot fer bé acollir la gran veritat, que som un poble que celebra la fe, adora Déu i camina amb Ell. Amb tota l'Església, sempre hem de lloar el Senyor pel do de l'Eucaristia, celebració completa de la fe en Crist i aliment del nostre camí. Cada diumenge és com una «**pasqua setmanal**», i durant tot l'any podem viure l'acció de gràcies, la unió amb Ell qui ens ha dit que «*qui menja la meva carn i beu la meva sang està en Mi i Jo en ell*» (Jo 6,56) i l'adoració amb agraïment i humilitat. Amb tot, la missa no esgota tota la celebració de l'acció de gràcies ni la seva presència real. Podem prolongar-la amb processons —com fem el dia de Corpus—, perquè el Senyor es passegi, entri, visiti les nostres llars, carrers i viles, i ens ompli de les seves benediccions; i al sagrari el tenim sempre realment present, sempre donant vida al món, sempre a punt de la nostra visita i oració devota. «*El Mestre és aquí i et crida*» (Jo 11,28).

Per què hem d'estimar la missa i celebrar-la? Perquè tot està contingut en l'Eucaristia: ens alimentem de l'amor sacrificat i redemptor que és Jesús fet Eucaristia; som portats a la unitat de la fe i de la comunió eclesial per Jesús Eucaristia; adorem Jesús Eucaristia i caminem amb Ell, fet sagrament per a la ruta de la vida; i ens omplim de forces per imitar-lo en l'amor servicial i sacrificat. Aquests aspectes són inseparables de l'Eucaristia, i donen fesomia a tota la vida del poble cristià: un poble que, sintetitzant, celebra la fe, adora Déu i camina amb Ell, sense quedar-se mai quiet, anant endavant amb fe i amor.

Avui ens fixem en dos aspectes que ens poden ajudar espiritualment:

1. **Som un poble unit per la fe, que adora Déu.** Nosaltres adorem Déu que és amor, que en Jesucrist s'ha donat a si mateix per nosaltres, s'ha ofert a la creu per expiar els nostres pecats i per la potència d'aquest amor ha ressuscitat de la mort i viu en la seva Església. Nosaltres no tenim un altre Déu fora d'aquest. Quan l'adoració del Senyor se substitueix per l'adoració dels diners, de la violència o del poder, s'obre el camí al pecat, a l'interès personal i a l'abús. Quan Déu no és l'únic Senyor, hom es torna adorador dels ídols i del mal. «*Ans deslliureu-nos del mal*» vol que preguem Jesús (Mt 6,13). Els cristians no volem adorar res ni ningú en aquest món que no sigui Jesucrist. Bellament ho diu el cant: «*No fixeu els ulls en ningú més que en Ell...*»

2. **Som un poble que camina amb Crist i rere d'Ell,** intentant posar en pràctica el seu manament nou, que va donar als deixebles en el darrer Sopar: «*Estimeu-vos els uns als altres, tal com jo us he estimat*» (Jo 15,12). El poble que adora Déu en l'Eucaristia és el poble que camina en la caritat. Adorar Déu en l'Eucaristia, ha de significar caminar amb Déu en la caritat fraterna. Estem, doncs, cridats a donar testimoni de solidaritat concreta amb els germans que ens necessiten, amb els més mancats de justícia, d'esperança, de tendresa... La tendresa eucarística de Jesús, està feta d'amor delicat i pur, i ens atreu vers el nostre proïme, per estimar-lo de manera semblant.

Si adorem Crist i caminem rere d'Ell, i amb Ell, la nostra Església diocesana i cadascun de nosaltres creixerem en la fe i en la caritat, en l'alegria d'evangelitzar. L'Eucaristia celebrada i adorada és i ha de ser la font de la nostra vida cristiana.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

PERE BORRÀS

L'acompanyament

La Fundació Vidal i Barraquer, en col·laboració amb Cristianisme i Justícia i l'Escola Ignasiana d'Espiritualitat (EIDES), convoquen una nova edició del Postgrau d'Acompanyament Espiritual (PAE), obert a qualsevol persona «que percebi que no ho sap tot i que hi ha dimensions de la seva vida que reclamen atenció, que tingui sensibilitat per entendre que hi ha una dimensió de misteri en la seva vida». El P. Pere Borràs, SJ, és director de l'EIDES.

Què és un acompanyament espiritual?

Ajudar una persona o un grup de persones a créixer, madurar, evolucionar a partir de la pròpia vida. Entenem la vida espiritual com una recerca constant de sentit que abasta totes les dimensions de la persona. Acompanyar joves, malalts, persones en situació de precarietat o marginació, terminals... suposa que qui acompanya es coneix prou i coneix el terreny, i pot intuir les demandes i desigs d'altri.

Acompanyar o dirigir?

Parlar d'acompanyar ens remet a algú que és company, no director. El que ens cal és ajudar a discernir com parla Déu a cadascú, prendre consciència de les riqueses que hi ha en cada persona i donar una resposta des de la pròpia vida. El diàleg entre la psicologia i l'espiritualitat enriqueix molt i ajuda a comprendre les complexitats de la persona humana.

Què cal per fer un bon acompanyament?

Haver fet prèviament experiència personal: no podem acompanyar ningú si abans no hem tingut una experiència de vida profunda i acompanyada. Quan acompanyem algú que viu una situació dolorosa se'ns poden remoure moltes coses. Per això, cal haver fet abans un treball personal.

Òscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

La dona i la difusió del cristianisme

El cristianisme, entre els segles I i IV després de Crist, es va difondre sobretot en les ciutats d'aleshores; més tard va passar als ambients rurals. Ben aviat l'Església va fer-se present en tots dos àmbits. Es va produir una difusió capil·lar de la fe cristiana, que es manifesta en el gran nombre de seus episcopals que trobem ben aviat.

Les dones varen tenir un paper destacat en aquesta difusió de la fe, més que els homes. Moltes de les parelles eren de religió mixta, amb un fort predomini de dones cristianes respecte dels homes, dels marits. Era més fàcil que les nenes, nascudes d'una mare cristiana, poguessin ser educades cristianament, que no pas en el cas dels nens, impedits per l'estructura social de l'època.

Les dones, en la societat dels primers segles del cristianisme, van deixar menys indicis de la seva presència en les comunitats cristianes, tenien menys visibilitat. Tanmateix, podem concloure que el nombre de dones era superior al nombre d'homes. Els homes lliures estaven implicats en la vida social, política i religiosa de la societat pagana. Per a ells era més difícil abraçar el cristianisme que els demanava comportaments no compatibles amb les conveniències socials. Mentre que per a les dones era més fàcil la pràctica de la religió cristiana, perquè en certa manera gaudien de més llibertat.

(De la ponència del Dr. Angelo di Bernardino al Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

HECHOS DE VIDA

La soledad y Kafka

El parque Steglitz de Berlín rezumaba vida en los albores del verano. Un regalo. A Franz Kafka le absorbía: como una esponja, viajaba con los ojos, arrebatada energías con el alma, perseguía sonrisas entre los árboles. Él también era uno más entre tantos, solitario. Aquel silencio... El llanto fuerte de una adolescente, convulso, repentino, le hizo detenerse. No había nadie. Estaba muy cerca de una muchacha que lloraba de pie, desconsolada, tan angustiada, tan triste, que parecía reunir en su rostro todos los pesares y las congojas del mundo. Kafka miró hacia todos lados. Nadie reparaba en la joven. Pasaban. Estaba sola... Tenían la oportunidad de ser y comportarse como el buen samaritano. Él se quedó sin saber qué hacer, como todos.

El cardenal Manning expresaba con una profundidad inaudita: «Todas las experiencias humanas, en el fondo, no son más que vivencias teológicas.»

William Blake sentenciaba: «Todo lo que vive, / no vive solo, / ni para sí.»

San Francisco de Sales afirmaba: «No hacer ningún bien es ya un gran mal.»

Si nos encontramos con alguien que vive solo, que sufre, llora, está angustiado..., hagamos un alto en el camino. Pongámonos a su lado y en silencio acompañémosle y ayudémosle. Repitamos lo que Jesús nos pide al final de la parábola del buen samaritano: «Haz tú lo mismo» (Lc 10,42).

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Sin palabras, la creación nos habla

Parece que el verano es un tiempo excepcional en el que la naturaleza se nos acerca dispuesta a entablar un diálogo con nuestro espíritu. Sin palabras, la creación nos habla.

El Papa ha dicho recientemente: «Cuando nuestros ojos son iluminados por el Espíritu, se abren a la contemplación de Dios en la belleza de la naturaleza y la grandiosidad del cosmos, y nos llevan a descubrir cómo cada cosa nos habla de Él y de su amor.»

En este diálogo entablado, la creación también espera nuestra respuesta: «La creación es un don maravilloso que Dios nos ha dado para que cuidemos de él y lo utilizemos en beneficio de todos, siempre con gran respeto y gratitud.»

Este diálogo nos lleva, en la serenidad y en la paz, a ser testigos gozosos de Dios ante nuestros hermanos. Es un diálogo que se abre y se cumple en Dios. Por el *don de ciencia* —uno de los siete dones del Espíritu Santo—, «logramos ver en el hombre y en la mujer el vértice de la creación, como realización de un designio de amor que está impreso en cada uno de nosotros y que hace que nos reconozcamos como hermanos y hermanas». Y la creación misma, que aguarda expectante, un día podrá entrar en la libertad gloriosa de los hijos de Dios (cf. Rm 8,18-23).

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

14. ■ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Is 1,10-17 / SI 49 / Mt 10,34-11,1]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev., fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda.
15. □ **Dimarts** [Is 7,1-9 / SI 47 / Mt 11,20-24]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà); sant Antíoc, metge mr.
16. □ **Dimecres** [Is 10,5-7.13-16 / SI 93 / Mt 11,25-27]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XII), patrona de la gent de mar. Santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.
17. ■ **Dijous** [Is 26,7-9.12.16-19 / SI 101 / Mt 11,28-30]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Annetta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.
18. ■ **Divendres** [Is 38,1-6.21-22.7-8 / SI: Is 38,10.11.12abcd.16 / Mt 12,1-8]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.
19. ■ **Dissabte** [Is 2,1-5 / SI 10 / Mt 12,14-21]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símmac, papa (sard, 498-514).
20. ■ † **Diumenge vinent**, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sv 12,13.16-19 / SI 85 / Rm 8,26-27 / Mt 13,24-43 (o més breu: Mt 13,24-30)]. Sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.

DIUMENGE XV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,10-11)

Diu el Senyor: «Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dóna el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.»

▶ Salm responsorial (64)

R. *La llavor caigué en bona terra i donà fruit.*

Vetlleu per la terra i la regueu, / l'enriqueu a mans plenes. / El rierol de Déu desborda d'aigua / preparant els sembrats. R.

Fecundeu la terra / amarant els seus solcs, / apla-
nant els terrossos / ablanint-la amb els xàfecs, / i beneïu el que hi germina. R.

Coroneu l'anyada amb l'abundor que cau del cel, / la fertilitat regalima de la vostra carrossa. / Aclama joïós l'herbei de l'estepa, / s'engalenen els turons. R.

Les prades es vesteixen de ramats, / les valls, cobertes de blat, / aclamen joïoses i canten. R.

El sembrador. Pintura de Van Gogh, col·lecció particular, Madrid

🔊) [Aquesta imatge parla](#)

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 55,10-11)

Así dice el Señor: «Como bajan la lluvia y la nieve del cielo, y no vuelven allá sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra, que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que hará mi voluntad y cumplirá mi encargo.»

▶ Salmo responsorial (64)

R. *La semilla cayó en tierra buena y dio fruto.*

Tú cuidas de la tierra, la riegas / y la enriqueces sin medida; / la acequia de Dios va llena de agua, / preparas los trigales. R.

Riegas los surcos, igualas los terrones, / tu llovizna los deja mullidos, / bendices sus brotes. R.

Coronas el año con tus bienes, / tus carriles rezuman abundancia; / rezuman los pastos del páramo, / y las colinas se orlan de alegría. R.

Las praderas se cubren de rebaños, / y los valles se visten de mieses, / que aclaman y cantan. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

(Rm 8,18-23)

Germans, jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres. Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda, no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la glorificació dels fills de Déu. Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors com la mare quan infanta. Però no és ell tot sol. També nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,1-23) (Versió abreujada)

Aquell dia, Jesús sortí de casa i s'assegué vora el llac. Era tanta la gent que es reuní entorn d'ell, que pujà a una barca i s'hi assegué. Tota la gent es quedà vora l'aigua i ell els parlà llargament en paràboles. Digué: «El sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de la llavor caigué arran del camí, vingueren els ocells i se la menjaren. Una part caigué en un terreny rocós, on hi havia poca terra. De seguida va néixer, ja que la terra era poc fonda, però com que no tenia arrels, quan sortí el sol, amb la calor s'assecà. Una part caigué entre els cards, però els cards van créixer i l'ofegaren. Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta. Qui tingui orelles, que ho senti.»

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos

(Rm 8,18-23)

Hermanos:

Sostengo que los sufrimientos de ahora no pesan lo que la gloria que un día se nos descubrirá. Porque la creación, expectante, está aguardando la plena manifestación de los hijos de Dios; ella fue sometida a la frustración, no por su voluntad, sino por uno que la sometió; pero fue con la esperanza de que la creación misma se vería liberada de la esclavitud de la corrupción, para entrar en la libertad gloriosa de los hijos de Dios. Porque sabemos que hasta hoy la creación entera está gimiendo toda ella con dolores de parto. Y no sólo eso; también nosotros, que poseemos las primicias del Espíritu, gemimos en nuestro interior, aguardando la hora de ser hijos de Dios, la redención de nuestro cuerpo.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 13,1-23) (Versión abreviada)

Aquel día, salió Jesús de casa y se sentó junto al lago. Y acudió a él tanta gente que tuvo que subirse a una barca; se sentó, y la gente se quedó de pie en la orilla. Les habló mucho rato en parábolas: «Salió el sembrador a sembrar. Al sembrar, un poco cayó al borde del camino; vinieron los pájaros y se lo comieron. Otro poco cayó en terreno pedregoso, donde apenas tenía tierra, y, como la tierra no era profunda, brotó enseguida; pero, en cuanto salió el sol, se abrasó y por falta de raíz se secó. Otro poco cayó entre zarzas, que crecieron y lo ahogaron. El resto cayó en tierra buena y dio grano: unos, ciento; otros, sesenta; otros, treinta. El que tenga oídos que oiga.»

COMENTARI

La llavor sembrada en diferents terrenys

El discurs de Jesús en paràboles que Mateu ha tret de Marc és un fragment especialment apte perquè Mateu il·lustri amb les paràboles de Jesús el seu missatge als lectors.

Notem primer tres dades pròpies de Mateu.

La primera és que Mateu afegeix fins a cinc paràboles al discurs de Marc: la del jull, la del llevat, la del tresor amagat, la de la perla i la de la xarxa. El discurs es fa més solemne i més incisiu.

La segona dada és que Mateu només omet una de les paràboles de Marc, però és una paràbola molt significativa: la de la llavor que creix ella sola (Mc 4,26-29).

La tercera dada és encara més important: Mateu distingeix molt clarament l'efecte de les paràboles en la gent i en els deixebles. Mentre que la gent no les entén, els deixebles o bé les entenen o Jesús els les explica. L'ensenyament en paràboles es dirigeix als deixebles (als lectors!).

L'òptica de Mateu en aquest discurs correspon molt de prop a l'exhortació de la paràbola d'avui. Ens hi referim normalment com la paràbola del sembrador. Tanmateix, el sembrador no és pas el protagonista. Apareix al començament i no torna a tenir cap paper ni en la paràbola ni en l'explicació, que ni tan sols l'esmenta. El centre de l'atenció no és tampoc la llavor que sembla ser la mateixa en tots els casos. L'accent es-

tà en els terrenys i en la forma com influeixen en el fruit que generen. La paràbola serveix per implicar els oients a donar fruit: uns de 30, altres de 60, altres de 100. Vol exhortar a ser un terreny fèrtil que doni fruit. És un dels aspectes més típics de Mateu, que ha sortit ja en alguns dels comentaris d'aquest cicle i que tornarem a trobar en altres textos seus. La paràbola insisteix que primer cal copsar l'ensenyament de Jesús i després posar-lo en pràctica. Per això l'explicació diu que si no es comprèn l'ensenyament sobre el Regne, el maligne s'emporta la llavor. En canvi, si després de sentir la predicació del Regne es comprèn, dóna fruit. Comprendre és un primer pas vers la fe.

Oriol Tuñi, SJ

Nomenament d'Eloisa Ortega, Presidenta de Clara Rabassa

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra ha nomenat la Sra. Eloisa Ortega i Montsant com a nova Presidenta delegada i representant del Bisbe d'Urgell en el Patronat de la Fundació Clara Rabassa, dedicada a l'atenció de persones grans i situada a Andorra la Vella. La Sra. Eloisa Ortega i Montsant (Vilafranca del Penedès, 1963) està casada amb Francesc Mora i tenen tres fills, és Llicenciada en Dret i exerceix al Principat d'Andorra. Pren el relleu de la Sra. Roser Jordana i Mallol (a.c.s.) dolorosament traspasada fa unes setmanes.

Sant Esteve d'Andorra la Vella acull la celebració d'una missa rociera

Unes tres-centes persones —la majoria residents de procedència andalusa— es congregaren en l'església arxiprestal d'Andorra la Vella el 8 de juny, per festejar la Verge del Rocío, el dia de la seva festa, per la Pentecosta. L'Eucaristia fou presidida per Mn. Ramon Sàrries, rector de la parròquia de Sant Esteve i Arxiprest de les Valls d'Andorra. El Cor Rociero, format per veus de les associacions El Patio Andaluz i Al-Andalus, solemnitzà la celebració, sota la batuta del director Sr. Francisco i amb la participació entusiasmada dels fidels. Les associacions s'ajuntaren per primera vegada per tal de celebrar junts la solemnitat.

Segueix el **Full Dominical** allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Celebració de Corpus a la Diòcesi

El bisbat va celebrar el 22 de juny la Solemnitat del Cos i de la Sang de Crist amb celebracions a les diferents parròquies. A la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell l'Arquebisbe va presidir l'Eucaristia, solemnitzada pel Cor dels Petits Cantors del Principat d'Andorra, dirigits per Catherine Metayer, acompanyat dels preveres de la ciutat.

Mons. Vives va subratllar a l'homília com en la festa del Corpus Christi el Senyor surt per les nostres viles i carrers d'arreu de la Diòcesi d'Urgell i es passeja per fer-se proper a la gent, «camina amb nosaltres i nosaltres amb Ell, especialment als qui més el necessiten: els malalts, els ancians, els discapacitats i els qui pateixen la soledat de la crisi o la manca de feina. Crist no ens deixa sols i abandonats sinó que ens ha donat el seu Cos i la seva Sang com a memorial i presència real del seu Amor misericordiós i generós envers nosaltres». Al final de la Santa Missa, com ja és tradició, es va dur a terme la processó pels carrers del casc antic de la ciutat amb el Santíssim Sagrament, precedit pels nens i nenes que van fer enguany la primera comunió a la parròquia de Sant Ot, els Petits Cantors i els preveres. L'Arquebisbe portava sota pal·li la Custòdia amb Jesús Sagramentat, i seguia la banda dels Armats de la ciutat i nombrosos fidels. Tot el recorregut tenia catifes de flors i fullatge perfumat, realitzades pels veïns i voluntaris de la ciutat.

Celebració del Consell de Presbiteri

Dilluns dia 16 de juny a la Casa del Bisbat de La Seu d'Urgell va tenir lloc la sessió ordinària del Consell Presbiteral d'Urgell sota la presidència de l'Arquebisbe Joan-Enric i que, en aquesta ocasió, fou conjunta amb els Arxiprestos de la Diòcesi. Hi assistiren la totalitat dels Consellers i Arxiprestos. La reunió es prolongà fins a les cinc de la tarda i va incloure la celebració eucarística a la Capella del Seminari Diocesà d'Urgell. Es tractaren, entre d'altres, els possibles objectius pastorals diocesans prioritars de la Diòcesi en el futur, a través de la relació presentada en *Visita Ad Limina* i on els Consellers dugueren a terme els seus suggeriments i aportacions al Sr. Arquebisbe. Aquest tema fou el central i hi hagué un ric diàleg entre els Consellers. Un altre tema fou l'avaluació del primer trienni de l'Escola Diocesana de Formació Permanent del Bisbat d'Urgell a partir de l'exposició que en féu el seu Director i Vicari episcopal per a l'acció pastoral, Mn. Antoni Elvira.

El Consell de Pastoral avalua el tancament del curs

Dissabte dia 21 de juny a la Casa del Bisbat de La Seu d'Urgell va tenir lloc la reunió ordinària del Consell Pastoral de la Diòcesi d'Urgell presidida pel Sr. Arquebisbe Joan-Enric Vives i pel Secretari del Consell, Sr. Adolf Tugues.

Els dos punts centrals de l'ordre del dia foren la presentació d'uns objectius pastorals diocesans prioritars de la Diòcesi en el futur a través de la relació presentada en *Visita Ad Limina* i que fou objecte de debat per part dels Consellers que enriqueixen la ponència.

A continuació, Mn. Antoni Elvira, Vicari episcopal per a l'acció pastoral i Director de l'Escola diocesana de Formació permanent del Bisbat d'Urgell presentà als Consellers l'avaluació del primer trienni de funcionament de l'Escola i el programa per al curs vinent. 17 alumnes han finalitzat els 3 anys de formació periòdica quinzenal. Va presentar també la proposta de realitzar per al futur el curs bàsic formatiu de tres anys, i un altre curs d'aprofundiment sobre Espiritualitat o Formació bíblica.

Posteriorment reberen altres informacions i oferiren altres informacions des dels Arxiprestats i Delegacions. Després del dinar van fer una visita guiada per les instal·lacions restaurades de l'edifici (sales, capella, etc.) i reberen informació del projecte d'actuació ja imminent en l'edifici del Seminari diocesà, al segon i tercer pis.

La pròxima reunió quedà fixada per al dissabte dia 22 de novembre.

LA PLETA: 10 ANYS DE CÀTEDRA DE PENSAMENT CRISTIÀ

L'Ètica en la societat xarxa (II)

Mitjançant Internet, el telèfon mòbil i la televisió, un individu pot ser cridat, interpel·lat i vist per altres individus situats a molts milers de quilòmetres de distància i sense que les barreres o recintes tradicionalment eficaços hi tinguin res a veure.

L'ordre discursiu, en paraules de Michel Foucault, que estava regulat pel control dels espais i dels llenguatges de mediació —i per tant de l'accés als altres— s'ha vist trastocat de manera caòtica amb conseqüències socials i psicològiques que estem experimentant recentment en profunditat i que seran més àmplies en el futur immediat.

Els espais i els límits ja no són allò que eren. Els murs de les llars, com hem avançat, esdeven-

nen finestres obertes a l'exterior a través de la televisió i de les noves pantalles, però al mateix temps resulten penetrables amb facilitat mitjançant la telefonia o Internet. Són dos moviments paral·lels, un de projecció, l'altre de penetració

des de l'exterior. El primer, doncs, d'exteriorització; el segon d'interiorització.

Les parets dels centres educatius s'han obert també a la ventada mediàtica: també són penetrades, en un moviment d'interiorització, per efecte de la influència que els mitjans exerceixen en l'educació dels infants i dels joves —educació que ja no pot ser controlada i administrada per la institució educativa (i encara menys la família)—. Però també les escoles, en un moviment d'exteriorització, es projecten i obren al món exterior i esdevenen, gràcies al nous mitjans de comunicació, actors i observadors singulars del món natural i social.

Dr. Francesc Torralba, Teòleg

La recerca de sentit en la societat digital
«La relació interpersonal en la societat xarxa»
Càtedra de Pensament Cristià, 2013